

SABIMA-FADDER

Brev fra naturen

Gammelskogen, januar 2019

Kjære ukjente venn!

Jeg vedder en hel edderkopp på at du aldri har fått brev fra ei lavskrike før! Dette er også første gang jeg hopper opp på en skrivemaskin for å hakke ned noen ord. Men nå er det på tide! Hjemmet mitt er nemlig i fare.

Vinteren er tøff i gammelskogen. Dagene er fortsatt korte og kalde. Det er mindre tid til å lete etter mat, og det er mindre mat å finne. Men jeg har lagret tusenvis av små måltider i området mitt. Edderkopper (håper jeg ikke skylder en av dem til deg, hehe), sopp, bær, snegler, biter av ei spissmus jeg slo klørne i. Den slags.

Hele sommerhalvåret er jeg i sving. Jeg gjemmer maten jeg finner, bit for bit, i de gamle sprukne trærne, under bark og lav, i sprekker og hull. Jeg klarer å finne igjen mesteparten av maten! For hver dag og hvert år som går, blir jeg bedre kjent i den kjære, gamle skogen min. Så lenge den ikke blir hogd ...

Har du vært i den riktig gamle barskogen? Finere sted finnes ikke! De yngste trærne er så grønne. I de eldste trærne henger lav fra greiene og kjukene strutter på stammene. Noen av de døde trærne har ramlet overende. Andre står der og bare skjelver for den neste høststormen. På bakken er det mykt og frodig, med moser og lyng. – Høres ut som et storartet hjem og et herlig liv, hva er problemet? spør du kanskje.

Snu arket for å lese resten av brevet!

... er du fortsatt med?

Jo, altså. Hva er problemet? Det var det jeg skulle svare på. Vel. Vi har mange dagligdagse problemer her i gammelskogen, vi som andre. Det meste løser vi greit. Matmangel i skogen om vinteren har jeg fortalt om. Også er det hønehauken. Jeg er en ganske stillferdig type. Selv om visse ornitologer mener at jeg er ganske pludrete av meg, roper jeg sjeldent høyt. Men du skulle hørt meg her om dagen! HAUK! HAUK! DEN SITTER OPPI FURUA DER OG SKULER PÅ OSS! Jeg tror røsten min bar over hele territoriet vårt, jeg! På ett, to, tre hadde vi reddet oss i sikkerhet, hele familien. Pjuh!

Vi bygger lune reir til ungene våre i de tettete trærne. Hunnen vår flyr nesten aldri bort fra egg eller småunger. Men selv om vi er forsiktige, kan det komme inntrengere. Ei diger kråke, for eksempel, som vil plyndre reiret. Da jager vi iltert i flokk. Vi ser kanskje søte ut, men jeg skal love deg at vi er beintøffe når ungene våre blir truet!

Men alt dette er jo bare gammelskogens gang.

Det store problemet, og den egentlige grunnen til at jeg skriver til deg, er at gammelskogen min er truet. Bare 2,4 prosent av skogen i Norge er eldre enn 160 år, ifølge forskningsmennesker. Allikevel flatehogges det fortsatt i gammelskog. Tro det eller ei!

Jeg vet ikke hva jeg skulle gjort hvis gammelskogen der jeg bor ble borte. Hvor skulle jeg funnet mat? Hvor skulle jeg gjemt maten, så jeg hadde et lager til den lange vinteren? Hvor skal vi gjøre av oss når hauken kommer? For meg og resten av familien min vil det være en katastrofe om noen kommer og hogger ned gammelskogen vår. Vi kjenner den som vår egen halestjert Vi vet ikke om andre måter og leve og overleve på!

Det var alt jeg hadde på hjertet! Javisst er jeg ei lavskrike, men nå måtte jeg nesten skrike litt høyt. Du er på en måte min stemme ut i menneskesamfunnet, fordi du er med og støtter arbeidet for å redde gammelskogen. Tusen takk skal du ha for det!

Min gammelskog finnes fortsatt, heldigvis. Og er du i gammelskogen, kan det jo hende vi treffes en gang! Hvis du har med deg matpakke, kommer jeg kanskje bort og plukker en bit fra hånda di.

Jeg ønsker deg en fin dag!

Hilsen Lavskrika

